

Պարույր Սևակ

Հպանցիկություն

Երբ վերջալույսն է մխրճվում ամպերի մեջ՝ սանրի նման,
Ու հոտոտող բարակ քամին , շնիկի պես, կանգ է առնում
Ամեն թփի, ծառի, գուղճի և ամեն մի մարդու առաջ.
Ու երբ ցուրտը երիտասարդ ցույց է տալիս իր ուժն արդեն՝
Ստիպելով շապիկ կոճկել ու մրմնջալ խոսքեր դժգոհ.
Ու երբ մթան թավշի վրա օրվա հաչոցն է խլանում,
Իսկ հատ ու կենտ լույսերն ասես դառնում են հին զարդանկար,-
Միամիտ են դառնում նորից,
Հավատում են արդարությա՛ն,
Ու թվում է, թե ես պիտի իմ... բնական մահով մեռնեմ...

14.XI.1963թ.

Երևան